

bliver oversat og oversat i en Form, som han ikke kan vedkende sig. Professor i Engelst, Dr. Otto Jespersen, meddeler, hvorledes der i det østerrigste Tidsskrift „Zeitschrift für das Realschulwesen“ og i det hollandske Tidsskrift „Noord en Zuid“ er oversat Dele og hele Stykker af hans bekendte Bog om Sprogets Oprindelse, og han slutter sin udførlige Meddelelse om dette med den Bemærkning: „Det er dog tvivlsomt, om jeg, i Fald det havde været en Konvention, havde givet mit Minde til disse Oversættelsers Fremkomst, da jeg ubetinget helst selv vil sørge for mine Tankers Fremkomst i Udlandet.“ Jeg kunde, som sagt, med Lethed have skaffet mig langt flere Oplysninger om disse Forhold og godtgjort for det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgtreds, at det er betydelig flere Værker end netop Dr. Julius Petersens, som oversættes, og for atter at gentage det, det er særlig videnskabelige Lærebøger, den Slags Bøger, som ikke ville stige i Pris i nogen væsentlig Grad, fordi Forlæggeren giver et Forfatterhonorar, Bøger, som have gjort den danske Videnskab kendt i Udlandet, og som Udlandet nu tilægger sig med Rette eller med Urette.

Herved kunde jeg gerne have betragtet min Opgave som endt. Jeg har dokumenteret, hvad jeg den Gang påstod, men jeg tør dog maaske minde det høje Ting om, hvorledes jeg anvendte den Oplysning, som jeg den Gang gav om den danske Videnskabs Stilling i Udlandet, idet jeg pegede hen paa, at man synes — om med Rette eller Urette, skal jeg lade usagt — mere og mere at kunne spore her i Danmark noget, som man kan kalde en Germanisering af dansk Mandsliv, en Tilhøjelighed hos danske Forfattere til at skrive deres Værker paa Tysk og lade dem fremkomme paa Tysk, og jeg viste hen til, at hvis Rigsdagen godkendte en Lov, der kunde bewirke, at vi kunde komme ind i Bernerkonventionen, havde vi i alt Fald slået det ud af Hænderne paa disse Mænd, at de kunne sige: Vi ere nøbde til at lade vore Ting fremkomme i Tyskland, ellers stjæler man dem fra os, saaledes at man ikke alene berøver os Honoraret — det kunde endda gaa an — men ogsaa Retten til at have Indflydelse paa, hvorledes vore Tanker komme frem. Jeg sluttede den Gang, som jeg skal slutte disse Bemærkninger nu, med den Udtalelse, at det var ønskeligt, at Frugterne af dansk Mandsliv ogsaa kom Danmark til gode, og jeg mener i Virkeligheden, at i den stadige Hemmen af Bestræbelserne for at føre os ind i Lov- og retmæssige Forhold til Udlandet, have de videnskabelige Forfattere, der af en eller anden Grund føle sig

fristede til at skrive paa fremmede Sprog, en vis Besøjselse til at gøre det, en Besøjselse, som man fuldstændig vilde fratage dem i det Djæblit, Forfatternes Ret var respekteret. Men da jeg nu har Ordet, maa jeg tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning endnu eller at fremdrage en enkelt Række Bemærkninger. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgtreds talte jo en hel Del om, at der var ingen, som her kunde tale om Ejendomsret, ligeledes dvælede han en Del ved Forholdet mellem Indlændinge og Udlandinge. Jeg skal i Anledning af denne Bemærkning henlede Tingets Opmærksomhed paa Anmærkningerne til Bernerkonventionen, §§ 6 og 31. I § 6 oplyses det, at de fleste tidligere Konventioner fordrer som Betaling for Bestyttelsen af Forfatterretten, at det vedkommende Værk for at være beskyttet skulde være indført i et Register, et offentlig Register, og at man havde Forpligtelse til at deponere et eller to Eksemplarer af Værket, for at denne Indførelse kunde finde Sted, og uagtet Teksten i Artikel 2 er tilstrækkelig tydelig — fremhæver man — har man i England ment, at en fremmed Forfatter ikke er beskyttet i England uden den i den enkelte Lovgivning paabudte Indregistrering. Denne § 6 vil jeg bede Dem læse i Forbindelse med § 31; der staar nemlig følgende: „Ved Cirkulære af 13de Januar 1888 har Forbundsraadet meddelt Unionsstaterne den paa tænkte Ordning af det internationale Bureau. Det er anbragt under samme Ledelse som det ifølge Pariserkonventionen af 20de Marts 1883 oprettede Bureau for den industrielle Ejendomsret i Bern. Der er udnævnt en Generalsekretær for begge og en Undersekretær, som har Fuldmagt i Generalsekretærens Fraværelse.“

Se, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgtreds (Alberti) havde læst disse to Paragraffer, tror jeg, at Spørgsmaalet om Ejendomsretten, om Indlændinges og Udlandinges Forhold vilde have klaret sig, thi saa vilde det vise sig, at den Bestyttelse, eller hvad man nu vil kalde det, som Bernerkonventionen giver, er en Patentbestyttelse. Det er det selvsamme, som naar en Mand anvender sin Landskraft paa at opfinde en Maskine og gennem Patent i de forskellige Lande sikrer sig Ejendomsretten til Maskinen. Her staar man over for et andet aandeligt Arbejde, og altsaa, maa Sagen opfattes saaledes, at den judicielt set, forholder sig paa samme Maade som Patentlovgivningen, og det kan ogsaa vanskeligt siges, hvorfor det er muligt at faa Patent for den ene Form af aandeligt Arbejde, men